

cessførelse; jeg troer imidlertid ikke, han vilde kunne faae nogen Dom over Monarkiet, ligesom jeg ogsaa vilde ansee det for ubilligt, at Embedsmænd, som havde troet sig berettigede til at føre fri Korrespondance, enten skulde betale den af deres egen Lomme eller prøve paa ved Domstolene at skaffe sig Erstatning.

Brun: Det er ganske rigtigt, at et Brev ikke kan ansees som Embedsbrev, medmindre det er indført i Kopibogen, og jeg kan hertil kun sige, at alle de Breve, der udgaae fra Præstø Amts Kontor, findes affrevne i Korrespondanceprotokollen. Naar den ærede Taler httrede, at man ikke burde have henvendt sig til Finantsministeren, men til en af Kongerigets Ministre, saa er det ganske rigtigt, men man har heller ikke henvendt sig direkte til Finantsministeren; jeg idetmindste har altid i disse Sager henvendt mig til Kultusministeren som den, disse Sager maae ansees at sortere under. Mange af de Breve, hvorom her er Tale, angaae Kommunens Anliggender, og den betaler da Porto; men der er ogsaa mange, som vexles mellem Skoledirektionen og Skolebestyrelsen eller Skolelæreren, og som angaae ligefremme Statsformaal; den Sag, som jeg har tilladt mig at bringe paa Bane, angik saaledes aldeles ikke Kommunen, men reent statistiske Anliggender, og naar den ærede Ordfører har httret, at saadanne Sager nærmest burde høre ind under Skolefonden, skal jeg kun bemærke, at den her omtalte Sag ikke kan høre ind derunder, og at det netop er en af dem, der medføre størst Porto. Jeg haaber iøvrigt, at den høitærede Kultusminister vil httre sig om dette Spørgsmaal, og jeg skal derefter tillade mig videre at udtale, hvad der maatte synes mig rigtigst at foretage i denne Sag.

Kirke- og Underviisningsministeren: Mod det af Udvalget under Nr. 2 stillede Endringsforslag skal jeg ikke have Noget at erindre, idet jeg haaber, at det vil lykkes at træffe saadanne Foranstaltninger, at der kan fikkes Kapellet ved Taarbet den fremtidige Vedligeholdelse. Naar der er foreslaaet en betydelig Nedsættelse af Summen til Anskaffelse af Reoler og Skabe til det Kongelige Gehei-

nearkiv, da vil jeg haabe, at Udfaldet vil give det ærede Udvalg Ret i denne Henseende; iøvrigt forstaaer jeg Bevillingen saaledes, at selve Arbejdet er blevet bevilget, og hvis Vicitationen skulde gaae noget høiere end den her opførte Sum, haaber jeg, at Efterbevillingen ikke vil møde nogen Indsigelse. Det Forslag, hvorimod jeg egentlig har Noget at erindre, er det under Nr. 4 af Udvalget stillede Endringsforslag, hvorved der berøves Gymnastikdirektøren og hans Assistent Tillæg efter Sædomsfrivning. Det forholder sig nu ganske vist saa, at den Gage, som er tillagt den førstnævnte Mand i den Allerhøieste Resolution — thi han har Kongelig Ansættelse fra Tiden før 1848 — er benævnt „Honorar“; men det er tillige vist, at dette hidtil ikke har været til Hinder for at betragte ham som berettiget til at faae Tillæg efter Sædomsfrivning, og det er kun ved en Forglemmelse, at et saadant Tillæg ikke er optaget i forrige Lars Finantslov. Vi have tidligere her i Finantsloven haft en heel Række af Poster, som førte Navn af Honorarer, hvilket de Herrer, der have været Medlemmer af Rigsdagen fra dens Begyndelse, ville erindre, og dette grundede sig paa, at der i de tidligere Budgetter, som gik forud for Grundloven, under Benævnelsen: „Honorarer for Arbejde, udført i Statens Tjeneste“, fandtes en Post, der, saavidt jeg erindrer, beløb sig til 20—30,000 Rd.; disse Honorarer gik da, forsaavidt de bleve bevilgede gennem de senere Finantslove, over til at blive Tillæg i Gagen. Den endelige Afgjørelse af disse Sager henhører imidlertid ikke under Kirke- og Underviisningsministeriet, men under Kongerigets Finantsminister, og da alle tidligere Afgjørelser ere gaaede ud paa, at de her omtalte Embedsmænd vare berettigede til Sædtillæg, vilde man komme i Modsigelse hermed, hvis man vilde vedtage det foreliggende Endringsforslag. Jeg troer, man vil indrømme, at Spørgsmaalet om Sædtillæg er fra vedkommende Ministeriums Side blevet behandlet med megen Strengthed; man har i alle Tilfælde paaseet Statskassens Lary, og ikke saa Tilfælde have været for her i Rigsdagen, men naar man desuagtet her har fundet Vedkommende berettigede til Sædtillæg, saa finder jeg det betænkeligt, om Folkethinget vilde vedtage et